

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - Jİ BO SAZBÜNA PARTIYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ülkelerin işçileri birleşiniz! Butun ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û goşên bîdest yekbin!

■ ÖZEL SAYI

■ 1 Temmuz/Tirmeh 1994

■ 10 000 TL

biz kimiz

- Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin tarihi ve kimliği
- Bolşevik Parti tüzüğü ve tüzük üzerine açıklamalar...

İçindekiler

- ▶ **Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin
tarihi ve kimliği** **3**
- ▶ **Bolşevik Parti
tüzüğü
ve tüzük üzerine
açıklamalar...** **25**

**Bolşevik Partizan
Özel Sayı
1 Temmuz 1994**

BİZ KİMİZ?

**BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)'nin
tarihi ve kimliği**

I) PARTİ TARİHİ

İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğinde

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in (TKP/ML) kuruluşu [1972]

60'lı yılların ikinci yarısı dünya çapında devrim, karşı-devrim kapış-masında devrim güçlerinin ilerlediği bir dönemdi. Vietnam, Laos ve Kamboçya'da Amerikan emperyalizmi ve kaderini ona bağlamış yerli gericiilere karşı, halk savaşları yükseliyordu. Ortadoğu'da Filistin Arap ulusunun kurtuluş mücadelesi, silahlı eylemlerle gündeme giriyordu. Afrika'da eski sömürge sisteminin çöküşü süreci hızla ilerliyor, Gine-Bissau, Mozambik, Namibya ve bir dizi ülkede halkların sömürgecilğe karşı silahlı direnişi geliyordu. Latin Amerika'da kısa süre önce zafer kazanmış olan Küba Devrimi'nin etkileri kendini gösteriyor, birçok ülkede silahlı direniş hareketleri ortaya çıkıyordu. Dünya Komünist Hareketi içindeki revizyonist / Marksist-Leninist kanat ayrışması, bu yıllarda artık açıkça ortaya çıkmıştı. Bölünmede Marksist-Leninist kanadın başını çeken partilerden biri olan Çin Komünist Partisi önderliğindeki Çin'de büyük bir altüst oluş yaşanıyor. 1966'da patlayan Büyük Proleter Kültür Devrimi, bütün dünyada etkiye yapıyor; emperyalist metropollerde de ezilen halkların kurtuluş mücadelelerinden ve Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi'n-den esinlenen öğrenci gençlik "Devrim! Hemen şimdi!" şiarları ile sokaklara dökülüyor; yer yer —Fransa'da olduğu gibi- işçi hareketi ile birleşerek emperyalist burjuvaziyi zor durumlarda bırakıyordu.

Bütün bu gelişmelere paralel olarak 60'lı yıllarda Türkiye-Kuzey Kürdistan'-da da, ABD emperyalizmi ve yerli hakim sınıflara karşı, giderek geniş halk yığınlarını içine çeken bir kitle hareketi gelişmeye başladı.

27 Mayıs 1960'da faşist hakim sınıflar kendi aralarındaki çekişmenin keskinleşmesi ve gelişen halk hareketinin bir sonucu olarak bir askeri darbe ile faşist

"Demokrat Parti" hükümetini alaşağı ettiler ve gelişen halk hareketini durdurabilmek için bazı tavizler vermek zorunda kaldılar. Verilen tavizlerin esas göstermelik olmasına rağmen, bu dönem ilk defa açıkça sosyalist eserler yayınlanmaya, açıktan sosyalizm propagandası yapılmaya başlandı ve halk arasında sosyalizme sempati hızla gelişmeye başladı. 1963 yılında reformist bir temelde kurulan TİP (Türkiye İşçi Partisi) sol çevreleri kendi etrafında toparlayarak 1965 yılındaki seçimlerde meclise 15 milletvekili sokmayı başardı. 1963 yılında ilk defa, lokavt hakkıyla sulandırılarak da olsa, grev hakkını yasal olarak elde eden işçi sınıfı, süreç içinde bu silahı yaşam şartlarını iyileştirmek için kullanmakta usta-laştı. Bu hakkı geri almak isteyen hakim sınıflara karşı 15-16 Haziran 1970'de İstanbul ve Kocaeli'nde yüzbinlerce işçi üretimi durdurarak yürüyüşler düzenledi ve hakim sınıfları paniğe soktu. Diğer taraftan başını yüksek öğrenim gençliğinin çektiği, öncelikle ABD emperyalizmine karşı yönelen anti-emperyalist kitle gösterileri 68 sonu - 69 başlarında Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın gündemine damgasını vurmaya başladı.

Partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya ve diğer devrimci önderlerin de içinde olduğu Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi de (TİİKP)(*) gelişen bu kitle hareketi içinde ortaya çıkan örgütlerden birisi idi.

TİİKP, lafta Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin kazanımlarına sahip çıkan, özde ise ulusal/orta-burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin menfaatlerini savunan ve askeri darbeye bel bağlayan bir teşkilat idi. 15-16 Haziran sonrasında gelişen olaylar, 12 Mart Harekatı'na karşı takımlan tavrı, bu olguyu açıkça ortaya koyan dönüm noktaları oldu. TİİKP içinde başını İbrahim Kaypakkaya yoldaşın çektiği Marksist-Leninist bir muhalefet oluştu. Bu muhalefet başlangıçta TİİKP içindeki mücadeleyle, TİİKP'yi Marksist-Leninist bir yörengeye sokabileceğini düşünüyordu. Oldukça kısa ve fakat şiddetli yürüyen ideolojik mücadele süreci içinde, TİİKP'nin revizyonist önderliğinin komplocu yöntemleri sonucu, TİİKP'nin Marksist-Leninist bir yörengeye çekilmesinin mümkün olmadığı görüldü. İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki Marksist-Leninist muhalefetin revizyonizme karşı mücadelesinin ürünü olarak 9-10.2.1972 tarihinde "Doğu Anadolu Bölge Komitesi Kararı" yayınlandı. Bu karar pratikte Marksist-Leninist muhalefetin, revizyonist önderliğe açık savaş ilanı ve tüm Marksist-Leninistlere isyan etme çağrısı idi. Bu kararın üzerinden iki ay geçmeden, Nisan 1972'de İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki bazı Marksist-Leninist kadrolar, TİİKP ile tüm örgütsel bağlarını keserek, TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST'in kuruluşunu gerçekleştirdiler.

Yeni kurulan bu partinin temel programatik belgelerini İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Şafak revizyonistlerine karşı iki yıllık mücadele içerisinde kaleme aldığı şu yazılar oluşturuyordu:

—TİİKP Program Taslağının Eleştirisi,

-Şafak Revizyonizminin Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, İkinci Dünya Savaşı Yılları, Savaş Sonrası ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri,

—Türkiye'de Millî Mesele,

—Şafak Revizyonizmi İle Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi,

[(*) TİİKP, yayın organlarının adı olan "Şafak" ve "Proleter Devrimci Aydınık-PDA" olarak da tanınmaktaydı.]

-Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım.

1920 yılında Bakü'de Mustafa Suphi yoldaşın önderliğinde kurulan Türkiye Komünist Partisi'nin (TKP) devamı olan ve onun komünist mirasının devam ettiricisi TKP/ML'nin kuruluşu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gerçek bir Marksist-Leninist partinin inşası yönünde muazzam bir adım oldu.

TKP/ML'nin kurulduğu 1972 şartlarında uluslararası planda Marksizm-Leni-nizm'in devrimci özüne sahip çıkan çizgi, tüm hatalarına rağmen, başını Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi'nin çektiği çizgi idi. Bu çizgi, Sovyetler Birliği'nde 20. Parti Kongresi'nden sonra iktidarı ele geçiren modern revizyonistlerin hakim kıldıkları çizgiye karşı mücadele içinde ortaya çıktı. Kendisi çok ağır revizyonist hata ve sapmalar taşımaya rağmen, bu çizgi Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkıyor, emperyalizmle uzlaşmayı değil, onu yıkmayı bayrağına yazıyor ve proletarya ve halkları Proleter Dünya Devrimi'ne çağırıyordu.

İbrahim Kaypakkaya ve onun önderliğinde yeni kurulan TKP/ML, Dünya Komünist Hareketi içinde süren iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist safta yer tutarak, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da modern revizyonizme karşı mücadeleye önderlik etti.

İbrahim Kaypakkaya, Kemalizmin etkisinden kurtulamadıkları için proletarya diktatörlüğünü teorik düzeyde bile savunamayan Şafak revizyonistlerine karşı proletarya diktatörlüğünü savundu; proletarya diktatörlüğünün sınıfsal niteliği, sosyalizm için mutlak gerekliliği ve görevleri konusunda esas olarak Marksist-Leninist görüşler savundu. İbrahim Kaypakkaya, proletarya önderliğindeki devrimin ancak işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bir örgütlenme ile sözkö-nusu olabileceği görüşünü kendine rehber edindi ve demokratik devrimde milli burjuvazinin ikili karakterini de çok net olarak ortaya koydu.

İbrahim Kaypakkaya, ulusal sorunda Marksist-Leninist teoriyi özümsemi ve bu teoriyi Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın somutuyla ustaca birleştirmeyi esasta başardı. O, Türk şovenisti düşüncelerin devrimcilik ve komünistlik adına pervasızca savunulduğu ve hemen hemen hiçbir ezilen ulus ve ulusal azınlık hareketinin olmadığı bir dönemde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunu Marksist-Leninist tarzda ele alarak, Kürt ulusunun varlığını ve ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını ve tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini açık seçik savundu; çözüm yollarını, uygulanacak temel politikaları ortaya koydu.

İbrahim Kaypakkaya, Kemalizmin ilericilik, anti-emperyalistlik, hatta devrimcilik olarak savunulduğu bir ortamda, Kemalizmin ve misak-ı milliciliğin faşizm demek olduğunu cesaretle savundu; mevcut Türkiye Cumhuriyeti devletinin faşist niteliğini Kemalist diktatörlük şahsında ortaya koydu.

İbrahim Kaypakkaya, anti-faşist mücadeleyi düzen sınırları içinde tutmak isteyen düşüncelere karşı, faşizme karşı mücadelenin devrim mücadelesi olarak yürütülmesi gerektiğini doğru olarak savundu, reformlar için mücadelenin devrim tabi kılınarak ele alınması gerektiğini ortaya koydu.

İbrahim Kaypakkaya, devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü müfrezesi Komünist Partisinin mutlak gerekliliğini, sözkonusu partinin işçi sınıfının partisi olması gerektiğini savundu.

İbrahim Kaypakkaya, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devleti-

ni devrimci şiddetle yıkıp, yerine demokratik halk diktatörlüğünü kurmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasına atılmak ve komünizm hedefiyle hareket edebilmek için öncelikle illegal bir komünist parti çekirdeğinin yaratılması zorunluluğunu kavradı ve buna uygun hareket etti.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu temel düşünceleri doğrultusunda kurulan TKP/ML, kurulduğu andan itibaren hakim sınıfların yoğun saldırılarına hedef oldu. 12 Mart 1971'de var olan faşist Demirel hükümetini geliştiren halk hareketini bastırmadaki beceriksizliği nedeni ile bir muhtıra ile işbaşından uzaklaştırıp, bir "Milli Mutabakat Hükümeti" oluşturan faşist hakim sınıflar, kısa süre sonra da yükselen devrimci başkaldırışı durdurmak amacıyla sıkıyönetim ilan ettiler. Grevler, kitle eylemleri, mitingler yasaklandı. Bütün devrimci dergiler, kitle örgütleri kapatıldı. Devrimcilere karşı sürek avı yoğunlaştırıldı. Devrimci harekete azgınca saldıran faşist devlet, 1973 ilkbaharında İbrahim Kaypakkaya yoldaş da dahil, Partinin hemen hemen tüm önderlerini tutukladı. İşkencecilere "ser verip sır vermeyen" İbrahim Kaypakkaya yoldaş, aylarca süren vahşi işkenceler sonunda 18 Mayıs 1973'te hunharca katledildi. Siyasi görüşlerini hiç tavizsiz savunurken, örgütsel konuda tek bir bilgi vermeyen, işkencede örnek, komünist tavrı takıman İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu direnişi, Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı tüm devrimcilerin bilinçlerinde muazzam bir etki bıraktı.

Parçalanmış partinin yeniden kuruluşu [1973-1978]

Hakim sınıfların bu saldırıları sonucu Partinin onlarca kadrosu katledildi ve kendini çok zor şartlar altında koruyabilmiş olan birkaç bölge komitesi dışında Partinin merkezi yapısı tümüyle paramparça edildi. Bu dönemde merkezi bir önderlik olmaksızın bölgesel çalışmalar kendi başına yürütülüyordu.

1974 yılının başında TİİKP'nin merkezi adına bir "özeleştir" yayınlandı. Bu "özeleştir" birçok noktada İbrahim Kaypakkaya'nın getirdiği eleştirileri kabul e-der görünüyor; fakat bu eleştirilerin İbrahim Kaypakkaya'ya ait olduğunu ortaya koymuyor, bu temelde bir bölünmenin varlığını gözlerden gizliyor; TKP/ML'i "İkinci Tasfiyeciler" olarak adlandırarak, bütün "Parti Güçleri"ni ve Marksist-Leninistleri "özeleştir" temelinde birliğe çağırıyordu. "Parti güçleri" dışındaki Marksist-Leninistler olarak, o dönemde THKO ve THKP/C içinden çıkarak sos-yal-emperyalizm teorisini kabul etme yönünde gelişen güçler görülüyordu. Bütün bu güçleri sahte bir "özeleştir" temelinde birleştirme çabası kısa dönemde başarısızlıkla sonuçlandı.

"Özeleştir" temelinde birlik çağrısı, TKP/ML'nin o dönemde hapiste olan önderleri tarafından haklı olarak red edildi. Bu yoldaşlar "özeleştirinin sahtekarca tavrına dikkat çekerek, eğer bu özeleştirideki görüşler gerçekten doğru bulunuyorsa, o zaman yapılacak şeyin TKP/ML'ye iltihak etmek olduğunu savundular. "Özeleştir" TİİKP'nin hapisteki yöneticileri tarafından da destek bulmadı. "Tasfiyecilik" olarak adlandırıldı.

1974 yılı sonunda hakim sınıflar 12 Mart döneminin kapandığını göstermek için bir "af" ilan ettiler. Bir dizi başka devrimcinin yanında kimi TKP/ML tutukluları da bu aftan yararlandılar. Hapisten çıkan kimi TKP/ML kadroları böl-

gesel çalışmaları koordine etmek için bir Koordinasyon Komitesi kurdular. Bu süreçte TİİKP'nin yurtdışı örgütü içinde TKP/ML'nin orjinal belgeleri ilk defa yayımlandı ve büyük bir onay buldu. TİİKP'nin yurtdışı örgütü içinde bu örgütü tasfiye edip kişisel olarak TKP/ML'ye iltihak düşünceleri yaygınlaştı, süreç içinde hakim oldu. 1975 yılı başında yapılan bir konferansta TİİKP yurtdışı örgütünü tasfiye etme ve TKP/ML'ye iltihak kararı alındı. Bu karar doğrultusunda Koordinasyon Komitesi'nin onayıyla yurtdışında TKP/ML Yurtdışı Bölge Komitesi oluşturuldu. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da bir dizi bölge komitesi oluşturuldu. Partiyi özellikle örgütsel açıdan yeniden örgütlenme amacıyla kurulan Koordinasyon Komitesi, süreç içinde Partiyi tasfiye etme hareketine dönüştü. Koordinasyon Komitesi ile bölgeler arasında başlayan ideolojik mücadele, 1976 yılında doruk noktasına varana kadar sürdü. Daha sonra "Türkiye Komünist Partisi/Mark-sist-Leninist Hareketi" olarak ortaya çıkan tasfiyeci Koordinasyon Komitesi, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Marksist-Leninist bir partinin olmadığını, birçok Marksist-Leninist grubun olduğunu ve Partimiz TKP/ML'nin de bu gruplardan bir tanesi olduğunu ve bu grupların birleşmesiyle partinin doğacağı teorisini yaparak Partiyi tasfiye etmeye yöneldi. "Parti değiliz, hareketiz" gerekçesi ile Partiyi fiilen tasfiye etme yönünde faaliyet gösteren Koordinasyon Komitesi'ne karşı mücadele eden bölge komiteleri, İbrahim Kaypakkaya'nın bu noktada ortaya koyduğu doğru görüşlere sahip çıktılar ve 1977 yılında I. Kongre'nin(*) hazırlanmasıyla görevlendirilen bir Örgütlenme Komitesi kurdular. Şubat 1978'de I. Parti Kongresi gerçekleştirildi. Bu Kongre yapılmadan iki yıl önce, TKP/ML Yurtdışı Örgütü (daha sonraki Bolşevikler), uluslararası durum üzerine programatik bir yazı yayınlarak "Üç Dünya Teorisi" ve "Süper Güçler Teorisi" ile hesaplaşmıştı.

TKP/ML I. Kongresi [1978]

Şubat 1978'de yapılan I. Kongre'nin temel belgelerini "Uluslararası Durumun Değerlendirilmesi Üzerine Siyasi Rapor", "Parti Tüzüğü" ve "Özeleştiri" oluşturuyordu. Siyasi raporun en önemli yönü, "Üç Dünya Teorisi"nin temel tezlerinin reddedilmesi idi. I. Kongre, tüm "Dünyada Baş Düşman, Baş Çelişki tespiti"ni, ABD ve Rus sosyal-emperyalizminin süper güçler olarak değerlendirilmesini ve dolayısıyla diğer emperyalist büyük güçleri küçümseyerek, Leninist emperyalist büyük güçler ve bunların dünya hegemonyası için dalaşması tezinin revizyondan geçirilmesini reddetti. Mao Zedung büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendirilirken, Mao Zedung Düşüncesi'nin çağımızın Marksizm-Leninizm'i olduğuna dair Lin-Biao'nun tezi reddedildi.**)

Ancak siyasi rapor bu doğru görüşlerin yanı sıra bazı önemli siyasi zaafı ve hataları da barındırıyordu. Özellikle Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki durumun

[(*) Demokratik tarzda seçilmiş delegelerle yapılan ve partinin en yüksek organı olarak her konuda karar alma yetkisine sahip bu kurumlara 1989'da yaptığımız "Örgütsel Konferans"a gelene dek "Konferans" diyorduk. 1989'da bu kurumların gerçekte Kongre olarak adlandırılmasının doğru olduğunu tespit ettik. Bu yüzden daha önce ve orjinal belgelerinde "Konferans" olarak adlandırılan bu kurumları şimdi Kongre olarak adlandırıyoruz.]

[(**) Bu özeleştiri, esas olarak sonradan Bolşevikler olarak ortaya çıkan kesim tarafından kabul ettirilmiş ve Bolşevikler bugün de buna sahip çıkmaktadırlar. Menşevik TKP/ML'nin III. Konferansı'nda (1987) ise bu özeleştiri "yanlış" denilerek geri alınmıştır.]

değerlendirilmesi ve silahlı mücadele bağlamında yanlış bir çizgi izleniyordu. (Örneğin kırsal alanda faaliyetin birincil olduğu tespit ediliyordu).

Özeleştiri, Partinin kuruluşundan I. Kongre'ye kadar gelişimini değerlendiriyor ve özellikle 1973 yenilgisine eleştirel bir şekilde yaklaşıyor ve bu yenilgiye sebep olan siyasi ve örgütsel hatalara parmak basıyordu (Örneğin: İçinde bulunulan anda objektif şartların dünyada ve Türkiye'de devrim için son derece elverişli olduğuna dair sübjektif tespit).

Kongre'nin temel kazanımlarından biri, Partiye yeniden örgütsel yapı kazandırmak oldu. Konferans ertesinde illegal merkez yayın organı olarak "İşçi-Köylü Kurtuluşu", bir iç organ, bir legal dergi ve bir de yurtdışında kitle gazetesi çıkarılmaya başlandı. Partinin örgütsel yapısının yeniden oluşturulmasıyla birlikte Parti, güçlenmeye ve ajitasyon-propaganda faaliyetini genişletmeye başladı, zamanla kitle içerisinde küçümsenmeyecek bir etki sahibi oldu.

I. Kongre'den II. Kongre'ye kadar iki çizgi mücadelesi [1978-1981]

I Kongre'den sonra başlayan yeniden örgütlenme ve ajitasyon-propaganda faaliyeti döneminde, yeni seçilmiş olan Merkez Komitesi, çeşitli Marksist-Leninist güçlerin uluslararası alandaki ideolojik tartışmalarına daha yoğun müdahale etmeye ve bu tartışmalarda TKP/ML'nin görüşlerini daha yoğun bir şekilde aktarmaya başladı.

Bu süreç içinde üç Marksist-Leninist grupla, yani MLPÖ (Avusturya Mark-sist-Leninist Partisi), GDS (Akıma Karşı/Almanya) ve WBK (Batı Berlinli Komünist) ile detaylı ideolojik tartışmalar yürütüldü. Birçok ilkesel konuda, özellikle Dünya Marksist-Leninist Hareketi'ne ilişkin sorunlarda bu örgütlerle aynı, ya da benzer pozisyonları savunuyorduk. Bu örgütlerle yürütülen tartışmalar ve ortak çalışmalar içinde karşılıklı olarak birçok noktada görüşlerimizi geliştirdik. Bu zaman zarfında yürütülen tartışmalar esas olarak "Mao Zedung değerlendirmesi", "Üç Dünya Teorisi" ve "Süper Güçler Teorisi" ile hesaplaşma içinde, uluslararası durumun değerlendirilmesi üzerinde yoğunlaştı.

Temmuz 1978'de yayınlanan "Uluslararası Durum ve Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin Durumu Üzerine / TKP/ML—MLPÖ Ortak Açıklaması", bu ortak çalışmaların bir ürünüydü. Bu açıklamada Mao Zedung büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendirilirken, aynı zamanda hatalarının araştırılmasının zorunluluğuna işaret ediyor ve Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin ideolojik mücadeleyi açık ve kamuoyu önünde yürütmesinin zorunlu olduğu vurgulanıyordu. "Üç Dünya Teorisi" ve "Süper Güçler Teorisi" reddediliyor, modern re-vizyonizme karşı Arnavutluk Emek Partisi ve Çin Komünist Partisi'nin mücadelesine eleştirel bir şekilde yaklaşılarak, bu mücadeledeki zaafılara ve hatalara dikkat çekiliyordu. Arnavutluk Emek Partisi'nin "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadelesinin başarılarına olduğu gibi, hatalarına da değiniliyordu.

1978/79 yıllarında TKP/ML, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da özellikle kırsal a-landa faaliyetlerini genişletmeyi başardı. Parti artık eskisi gibi dağınık ve birbirinden habersiz olarak hareket eden bölgeler olma durumundan çıkmıştı. İşçi hareketi içinde de Partinin etkisi küçümsenmeyecek bir gelişme gösteriyordu. Partinin silahlı kolu olarak da Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu'nun (TİKKO) ilk çekirdekleri biçiminde kavranan bazı gerilla birimleri oluşturuldu. Bunlar mer-

kezi bir örgütsel yapı içinde birleştirilmeye çalışıldı.

I. Kongre ile II. Kongre arasındaki dönemde çeşitli ideolojik tartışmalar ve tartışma kampanyaları yürütüldü. 1978/79 yıllarında geniş çaplı bir "Stalin'i Savunmak Marksizm-Leninizm'i Savunmaktır" kampanyası örgütlendi. Bu amaçla dönemin kardeş örgütleri (MLPÖ, GDS, WBK) ile birlikte bir ortak açıklama hazırlandı ve bir dizi alanda tartışma toplantıları düzenlendi. Yine bu süre içinde sosyalist Arnavutluk'u savunma kampanyası gerçekleştirildi ve bu bağlamda da kardeş örgütlerle birlikte bir ortak açıklama hazırlanarak Arnavutluk Emek Par-tisi'nin kazanımları savunuldu, hataları eleştirildi. Bu kampanyalar esas olarak Yurtdışı Örgütü tarafından yürütüldü.

Ağustos 1979'da Arnavutluk Emek Partisi çizgisindeki örgütler tarafından düzenlenen IV. Uluslararası Gençlik Kampı, Dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde ideolojik tartışmanın nasıl yürütüğünü ve hangi yöntemlerin egemen olduğunu pratikte görmemiz açısından önemli bir rol oynadı. Bu kampa TKP/ML'nin gençlik örgütü Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği (TMLGB) ve Partinin o dönemde yurtdışında ideolojik olarak önderlik ettiği Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu (ATÖF) birer delegasyonla katılmak istedi. Ancak Arnavutluk Emek Partisi taraftarı örgütler, kampa katılmak isteyen bu delegasyonlara polisive yöntemlerle saldırıp, delegasyonlarımızın katılmasını engellediler.

12 Eylül 1980'de, yani 1971 cuntasından yaklaşık on yıl sonra, faşist Türk hakim sınıfları, gelişen kitle hareketi karşısında yeni bir askeri operasyon gerçekleştirecek, devrimci güçlere karşı yeni bir "temizlik" hareketine giriştiler. Faşist Evren önderliğinde ülkenin dört bir köşesinde koyu terör estiren ordu ve devlet güçleri dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya soyundular. Bütün devrimci hareket gibi TKP/ML de bu saldırılara maruz kaldı ve kadrolarının büyük bir çoğunluğunu kaybetti. Devrimci güçlerin bu kadar kayıp vermesinde örgütlenme ve illegal faaliyet konusunda işlenen hataların önemli bir payı vardı.

Parti içinde süren iki çizgi mücadelesi II. Kongre'de iki ayrı ideolojik kanadın ortaya çıkması şeklinde yansımaları buldu. Bir tarafta, ileride kurulacak olan TKP/ML(BOLŞEVİK)'in temellerini atan Marksist-Leninist muhalefet (esas olarak yurtdışı örgütü) ve diğer tarafta partinin ideolojik-siyasi gelişmesini engelleyen, partiyi sürekli oportünizm yönünde evrimleştiren Menşevik kanat (daha sonraki TKP/ML[Partizan]). Kongre'de azınlıkta kalan Bolşeviklerin parti çizgisindeki hataları aşma yönündeki çabaları, Kongre öncesi ve sırasında gizli bir fraksiyon olarak örgütlenen Menşevik çoğunluk tarafından engellenmeye çalışıldı. Görüş ayrılıkları esas olarak "Mao Zedung", "Arnavutluk Emek Partisi", "63 Polemikleri", "İbrahim Kaypakkaya değerlendirmesi" ve "Türkiye-Kuzey Kürdistan'da durum ve devrimin görevleri" konularında idi.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olduğunu savunan Menşevik kanada karşı Bolşevikler, O'nun büyük bir Marksist-Leninist olduğunu, fakat ağır hatalar da yapmış olduğunu, Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olmadığını savundular. Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonistleştiğini iddia eden Menşeviklere karşı Bolşevikler, Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisinin revizyonist olduğunu, fakat bir bütün olarak partinin revizyonistleştiği değerlendirmesinin erken bir tespit olduğunu, bunun önce kanıtlanması gerektiğini savundular. '63 Polemikleri konusunda, Bolşevikler bu belgelerin Marksist-Leninist belgeler olarak savunulmasını askıya alınmasını talep ettiler ve bunların parti için-

de yeterince, hatta hiç tanınmadığı gerekçesiyle önce incelenmesi gerektiğini savundular. Ayrıca Bolşevikler, 1957 ve 60 yıllarında "Sosyalist Ülkeler Komünist ve İşçi Partileri Temsilcilerinin Moskova Toplantıları" deklarasyonlarının, doğru ve yanlış görüşlerin alt alta sıralandığı, özü itibarıyla revizyonist belgeler olduğunu savundular. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın "sosyo-ekonomik yapısı", "devrim aşaması", "devrimin yolu" konularında Bolşevikler, Marksist-Leninist ilkelere dayanarak, Menşevik kanat tarafından Çin Devrimi'nin deneyimlerinin yanlış genelleştirilmesine ve bu deneyimlerin Türkiye-Kuzey Kürdistan da dahil olmak üzere, tüm "yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler" için şabloncu bir biçimde genelleştirilmesine karşı, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın emperyalizme bağımlı, feodalizmin kalıntılarının belli ölçüde varlığını sürdürdüğü geri kapitalist bir ülke olduğunu, bu ülkede hakim olan üretim biçiminin komprador kapitalizmi olduğunu savundular. "Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimci durum süreklidir" tezini savunan Menşevik kanada karşı Bolşevikler, bu tezin Marksist-Leninist bir tez olmadığını ve 12 Eylül 1980 askeri hareketinden sonra ülkede devrimci durumun olmadığını savundular.

Kongre'de Bolşevikler, ideolojik ayrılıkların açık ve devrimci kamuoyu önünde tartışılmasını talep ettiler. Buna karşılık Menşevikler görüş ayrılıkları üzerine parti içinde dahi tartışmayı resmen yasakladılar.

TKP/ML'nin II. Kongresi bu şartlar altında gerçekleştirildi.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in kuruluşu [Mart 1981]

2. Kongre'nin ertesinde çoğunluğu oluşturan revizyonist menşevik kanat, ideolojik görüş ayrılıkları üzerine tartışmaları yasaklamakla kalmayıp, aynı zamanda Bolşeviklerin hakim olduğu yurtdışı örgütünü tasfiye girişimlerinde de bulundular. Bu durum karşısında TKP/ML içinde yer alan Bolşevikler, Mart 1981'de I. Kongre'lerini yaparak örgütsel ayrılıklarını ilan ettiler. Bu, Bolşevizmin "*ilkelerin çiğnendiği öyle durumlar olur ki, bütün örgütsel ilişkilerin koparılması bir görev haline gelir*" (Lenin) öğretisine uygun bir adımdı. TKP/ML içinde oportünizmle uzlaşmaya karşı çıkarak Bolşevizmin bayrağını göndere çeken Bolşevikler, Mart 1981'de TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST-LENİNİST (BOLŞEVİK)'i kurdular.

Türkiye-Kuzey Kürdistan Marksist-Leninist Hareketi'nin tarihinde yeni bir sayfa açan bu ayrılık, esas olarak TKP/ML yurtdışı örgütü içinde yer alan yoldaşlar tarafından gerçekleştirildi. Bu Kongre'de Bolşevikler bir merkezi yönetim seçip, "*partinin dikkatinin merkezinde bizzat kendisi durmak zorundadır*" tespitini yaparak, parti inşasının birinci aşamasında önelere doğru bir görev koyuyorlardı. Daha sonra III. Kongre'de karar altına alınan "İki Aşamalı Parti İnşası"nın evrensel geçerliliği konusundaki temel görüşler, daha bu Kongre'de formüle ediliyordu.

I. Bolşevik Kongre'den II. Kongreye [Mart 1981 - Şubat 1982]

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Mart 1981'de yapılan I. Kongre'sinden Şubat 1982'de yapılan II. Kongre'ye kadar geçen 11 aylık kısa sürede Bolşevikler, Parti tarihinde doğru, Marksist-Leninist olan herşeyi savunup geliştirerek

ve yanlışları özeleştiriri ile aşarak, partiyi Bolşevik bir parti yönünde ilerletme a-macına samimiyetle sarıldıklarını gösterdiler. Bu dönem, hemen hemen tüm aylık konuları üzerine tartışmaların yürüdüğü ve Bolşeviklerin TKP/ML Men-şeviklerinden bütün örgütsel bağlarını kopardıkları, kendi merkezi yapılarını yarattıkları dönemdi.

Bolşevikler, TKP/ML Menşevikleri ile ideolojik-siyasi hesaplaşmayı ve devrimci kamuoyunu ayrılığın nedenleri hakkında aydınlatmayı esas görevleri olarak kavradılar ve bu görevi bu kısa süre içinde esasta başarıyla gerçekleştirdiler. Menşevik kanat, siyasi iflasını gözlerden gizlemek için, Bolşeviklerin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da "*madden ve manen*" olmadıkları, "*mülteci örgüt*" oldukları iddialarını ileri sürdü ve siyasetini kitlelerin en geri duygularına hitap eden "*para yediler*", "*çağırıldık gelmediler*" vb. gibi dedikodular üzerine inşa etti. Menşevikler, demagojilerin yetmediği yerde karşı-devrimci şiddet eylemlerine, yoldaşlarımıza fiziki saldırı, ev baskını vb. gibi yöntemlere baş vururken, Bolşevikler, hiçbir provakasyona gelmeden, belgeler temelinde, ideolojik-siyasi mücadelelerini yürüttüler ve Menşeviklerin siyasi iflaslarını belgelediler.

Bu süre içinde Bolşevikler, iki aylık periyodik merkezi yayım organı olarak "BOLŞEVİK PARTİZAN"ı ve aylık bir kitle gazetesi (yurtdışında) çıkarttılar. Ayrıca, TKP/ML II. Konferansı'nın eleştirildiği geniş kapsamlı bir broşür ve Parti-içindeki iki çizgi mücadelesinin belgelerini içeren üç kitap yayımladılar. Bolşevikler ideolojik-siyasi çizgilerini geliştirdiler ve Uluslararası Marksist-Leninist Hareket'in can alıcı sorunlarında esasta doğru olan çizgilerini daha da netleştirdiler.

II. Kongre ve kardeş örgütlerle yolların ayrılışı

Şubat 1982'de TKP/ML(BOLŞEVİK) II. Kongre'sini yaptı. II. Kongre, içinde bulunulan gerçek durum ve önümüzdeki görevlerin büyüklüğünün yoldaşların bilincine çıkmasında önemli bir rol oynadı. II. Kongre, birinci inş aşamasında bulunan partinin teori-örgüt-kadro üçleminde kavrayacağı esas halkanın *teori* olduğunu tespit etti.

II. Kongre'ye, TKP/ML Menşevizmine karşı mücadelede Bolşeviklerin yanında saf tutan kardeş örgütlerin temsilcileri de katılmışlardı. Kongre öncesi ve sırasında kardeş örgütler, Kongre için hazırlanan belgelere birçok noktada yer yer doğru eleştiriler getirip, kimi hatalara dikkat çektiler. Kardeş örgütlerin temsilcileri, Kongre'deki tartışmaların belli bir aşamasından sonra, bu belgelerdeki hataların, belgeleri "*reforme edilmez*" kılan boyutlarda olduğunu savunmaya başladılar. Kongre öncesi ve sırasında köklü eleştiriler getiren kardeş örgütler, Kongre'nin gidişatına önemli ölçüde damgalarını vurdular. Bu durum, birçok Parti üyesinin getirilen köklü eleştiriler karşısında ideolojik-siyasi alanda kendilerine güveni yitirmelerine ve bir bölüm yoldaşa da kardeş örgüt hayranlığının gelişmesine neden oldu.

II. Kongre sonrası Bolşeviklerin ideolojik ve siyasi gelişmesinde, kardeş örgütler ile ve Parti içinde yürütülen ideolojik-siyasi mücadele belirleyici rol oynadı. Kardeş örgütlerle polemğin sertleştiği ilk nokta, 1 Mayıs 1982 için kardeş örgütlerle ortaklaşa planlanan bir eylem somutunda ortaya çıktı. Sözkonusu çelişkiyi kardeş örgütler proleter enternasyonalisti yaklaşım konusunda ilkesel bir sorun

haline getirirken, Bolşevikler görüş ayrılığının kitle çalışmasına ilişkin yaklaşımdan kaynaklandığını savundular. 1 Mayıs 1982'de kardeş örgütlerle kamuoyu önünde ilk defa doğrudan çatışmaya girildikten sonra, kardeşlik ilişkileri anormal derecede bozuldu ve 10 ay boyunca önemli ölçüde tek taraflı(*) süren polemik sonrasında kardeş örgütler Partimizle ilişkilerini kopardıklarını ilan ettiler. Bu polemik içerisinde kardeş örgütler, esas olarak kavramlardan hareket ederek, Bolşeviklerin ulusal sorun bağlamında Türk şovenisti bir çizgi izlediğini; reform/devrim bağlamında reformist pozisyonlar savunduğunu ve Parti inşası konusunda Menşevik-bürokratik bir çizgi izlediğini, tek yanlı ve toptancı bir şekilde iddia ediyorlardı. Bolşevikler, bu iddiaların tümüne kamuoyu önünde ve belgeler temelinde cevap verdiler ve kardeş örgütlerin toptancılığını ortaya koydular.

Bu dönemde yurtdışı örgütü içinde çalışan az sayıda kadro, kardeş örgütlerin de desteğiyle, Parti içinde muhalefet olarak ortaya çıktı ve daha sonraki dönemde kendisine "Spartakus" adını vererek örgütten ayrıldı. Bu grubun belirleyici özelliği, ortaya çıktığı andan itibaren, eski kardeş örgütlere karşı beslediği körce güven ve hayranlıktı.

Kardeş örgütlerle ayrılık ertesinde Bolşevikler, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yerleşme ve örgütlenme bağlamında belirli ilerleme kaydetmeye başladı. Özellikle bazı sanayi merkezlerinde en ileri işçi kesimleri arasında propaganda ve örgütlenme çalışması başlattı. Fakat faşist TC devleti, 1984 yılında faaliyet içerisindeki birçok yoldaşı tutuklayıp zindanlara atarak Bolşeviklerin bu atılımlarına ö-nemli bir darbe vurdu. Bu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yeniden örgütlenme bağlamında bir yenilgi anlamına geliyordu.

1984 yenilgisinin ağırlığında bizim illegaliteye yeterli önem vermeme biçimindeki hatalarımız, ayrıca kimi yoldaşlarımızın polisteki teslimiyetçi tavrı ö-nemli bir rol oynadı.

III. Kongre ve I. Olağanüstü Parti Kongresi [1986 - 1987]

Bolşevikler kardeş örgütlerle ayrılık sonrasında içe dönük faaliyetlerinin merkezine "Parti İnşası Öğretisi"nin kavranmasını koydu. Bu alanda Marksizm-Leninizm'in klasiklerinin incelenmesi ve her türden oportünizm ve revizyonizme karşı mücadele içinde Marksist-Leninist çizginin geliştirilmesini ele aldı. 1986 yılının başında toplanan III. Parti Kongresi, bu alanda yürütülen teorik çalışmayı ve geniş çaplı tartışmaları, "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisinin evrensel geçerliliğine dair aldığı kararlar sonuçlandırdı.

Bu öğretiye göre, devrim öncesinde her komünist parti, iki aşamadan geçerek inşa edilir. Birinci aşamada çözülmesi gereken esas görev, proletaryanın öncüsünü kazanmaktır; ikinci aşamada ise esas görev geniş işçi ve köylü kitlelerini partinin önderliğine kazanmaktır. Birinci aşamada yürütülecek faaliyetlerde partinin dikkatinin ve kaygısının merkezinde partinin kendisi vardır; ikinci aşamada ise, parti kendi kendine yeterli bir güç olmaktan çıkarak, işçi-köylü kitlelerinin

[(*) "tek taraflı", çünkü kardeş örgütlerin getirdiği ilkesel eleştirilere Bolşeviklerin Parti içerisinde bir tur tartıştıktan sonra cevap vermek istemelerine karşı, kardeş örgütler "eleştirmize yanıt verilmiyor" türünden polemik yürüttüler, sonra da eleştirilerine tavrı takınan belgeleri yok sayma, bunlara tavrı takınmama yolunu tuttular.]

kazanılması için bir araç, kitlelerin mücadelesi için, sermayenin iktidarının yıkılması için bir araç haline dönüşecektir. Birinci aşamada genel olarak çalışmanın esas biçimi propagandadır; ikinci aşamada ise, çalışmanın esas biçimi, kesin savaşıma hazırlık olarak kitlelerin pratik eylemidir. Birinci aşamada partinin stratejisi zorunlu olarak sınırlıdır ve parti bu dönemde hareketin stratejik planını çizmekle yetinir; ikinci aşamada ise, partinin stratejisi atılım kazanır, artık sorun stratejik planının uygulanmasıdır ve parti bu planı başarı ile uygulayabilecek güçtedir. Kuşkusuz bu iki aşama arasında bir Çin Seddi yoktur, esas görev -tali görev ayrımı kavranmak şartıyla, her iki aşamanın görevleri içiçe geçmiş, içiçe ele alınmak zorunda olan görevlerdir.

III. Kongre, "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" konusunda da Parti içinde sürdürülen tartışmayı sonuçlandırdı, "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları'nın neler olduğu ve bunların nasıl kullanılacağı konusunda kesin kararlar alarak Parti çizgisini bu konuda da ilerletti. (Bkz. "BOLŞEVİK PARTİ'nin kimi ideolojik çıkış noktaları" bölümü.)

Kongre'de "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisinin evrensel geçerliliği ve "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" karar altına alınır ve eski kardeş örgütlerle yürütülen polemik değerlendirilirken, kendi içinde sağlam bir birliği olmayan, fakat ortak hareket noktaları "İki Aşamalı Parti İnşası", "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" konusundaki görüşlerin karar altına alınmasına karşı çıkmak olan bir azınlık biçimlendi.

Bu azınlığın ortak ideolojik çıkış noktası, Partinin Marksist-Leninist çizgisine, kendine duyulan güvensizlik; dışımızda birleşilecek güçler arama idi. "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" ve "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisi konusunda kesin kararlar alınmasının "dayatmacı" bir tavır olacağından ve olası birliklerin önünde engel olacağından çekiniyorlar; bu konularda söylenenler doğru bile olsa, bunların Kongre kararı haline getirilmesine karşı çıkıyorlardı. Bu, küçük-burjuvazinin yenilgici, kendine güvenmeyen tavrının bir yansıması idi. III. Kongre ertesinde, Kongre sırasında ortaya çıkan bu azınlıkla görüş ayrılıkları giderek derinleşti ve gerek "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" konusunda, gerekse "Parti İnşası" konusunda kıyasıya bir iki çizgi mücadelesi yaşandı.

III. Kongre'de ortaya çıkan bu azınlığın büyük çoğunluğunun da oyuyla karar altına alınan "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisinin evrensel geçerliliği ve "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstaslarının tespit edilmesini yanlış bulduklarını gerekçe gösteren ve "biz parti değiliz", "parti-öncesi grubuz" tezini ortaya atan azınlık, 1987 ortasında açık ve kamuoyu önünde yürütülen tartışmalar sonucunda "Mücadele Bayrağı" olarak örgütsel ayrılığını ilan etti. (Bu grup, grup olarak ortaya çıktıktan iki yıl kadar sonra, kendi kendini dağıttığını ilan etti.)

1987 yılının sonunda yapılan I. Olağanüstü Parti Kongresi, açık ve kamuoyu önünde yürüten bu ideolojik mücadele sürecini kapattı. I. Olağanüstü Parti Kongresi bu süreci değerlendirdi ve III. Kongre'de karar altına alınan "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisinin evrensel geçerliliği ve "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstaslarının Parti çizgisinin en temel unsurlarından bazıları olduğunu açıkladı. Kongre, kendini örgütsel olarak Partiden ayırmış olan azınlığın çizgisini, "Parti inşası" görevlerinin çözümünü imkansız kılan çizgisini, Leninizme düşman bir çizgi olarak değerlendirdi ve mahkum etti.

I. Kadınlar Konferansı

8 Mart 1986 vesilesiyle yapılan yerel toplantılar çerçevesinde bazı üye ve sempatican kadın yoldaşlar, "*tartışmayı derinleştiren ve geliştiren bir kadınlar konferansı hazırlayalım*" önerisini getirdiler. Bu öneri üzerine, tam bir yıl süren tartışmaların ertesinde, 7 Mart 1987'de yurtdışında TKP/ML(BOLŞEVİK) içindeki ve çevresindeki kadınların hazırladığı bir Kadınlar Konferansı başarıyla gerçekleştirildi. Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist Hareketi açısından bu Komintern çerçevesinde gerçekleştirilen kadın faaliyetleri dışta tutulduğunda, ilk "Komünist Kadın Konferansı" olarak, tarihi bir öneme sahiptir. Bu "Kadınlar Konferansı", TKP/ML(BOLŞEVİK) çevresindeki kadınların durumunu ele aldı, kadınların ideolojik ve siyasi olarak ilerletilmesi için neler yapılması gerektiği üzerine tartışma yürüttü ve Komintern'in kadın çalışmasını yöntem ve biçimleri bağlamındaki belgeleri üzerine bir ön tartışmayı başlattı. Konferansta ilk defa Partinin kadınlar arasındaki çalışmasını yönlendirecek bir Merkezi Komisyon'un, ya da sorumlunun gerekliliği tespit edildi.

Parti içerisindeki azınlık (sonraki "Mücadele Bayrağı"), bu Konferansa, "Feminizm mi? Leninizm mi?" başlıklı bir broşür hazırlayarak, böyle bir Kadınlar Konferansı yapılmasının, feodal-burjuva yaklaşımlara karşı tepki olarak ortaya çıkan feminist sapmanın ürünü olduğunu iddia etti. Bu iddia, Konferansta erkek sovenisti bir tavır olarak nitelenecek geri çevrildi.

Bu Kadınlar Konferansı, kadının kurtuluşu konusundaki çizgimizin somut-laştırılıp geliştirilmesi açısından bir dönüm noktası oldu. Bundan sonraki dönemde Partinin kadınlar arasındaki faaliyeti önemli bir atılım kazanırken, çizgimize yeni unsurların kazandırılması açısından önemli bir ön çalışmayı oluşturan toplam dört Kadın Konferansı yapıldı.

I. Örgütsel Konferans [1988]

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 1985/86 yılları, artık 12 Eylül askeri operasyonunun yaratmaya çalıştığı mezarlık sessizliğinin parçalanmaya başladığı, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal bağımsızlık mücadelesinin alevlenmeye başladığı, grev hakkı pratikte elinden alınmış olan işçilerin direnişinin tekrar yükseliş göstermeye başladığı, yoksul köylülerin, özellikle de tütün e-mekçilerinin seslerini yavaş yavaş yükseltmeye başladığı, öğrencilerin ve kadınların mücadelesinin yeni boyutlar kazandığı yıllar oldu. Parti bu yıllar içinde yeniden örgütlenme yönünde somut adımlar atmaya başladı. 1984 yenilgisinin yaraları sarılmaya başlandı. Bu bağlamda örgütsel inşanın kimi sorunlarının tartışılıp çözülmesi özel önem kazandı. Parti içinde örgütsel inşanın çeşitli sorunları üzerine —Marksist-Leninist klasiklerin de eğitimi temelinde— yoğun bir tartışma ve hazırlık süreci yaşandıktan sonra, TKP/ML (BOLŞEVİK), Haziran 1988'de 1. Örgütsel Konferansını gerçekleştirdi.

Örgütsel Konferansın, "Mücadele Bayrağı"nın örgütsel ayrılığı ertesinde TKP/ML(BOLŞEVİK)'in en hızlı geliştiği ve en verimli olduğu dönemini yaşadığını tespit etti. Konferans, öne konulan parti inşası görevlerinin çözümünde, örgütsel alanda Bolşevikleşme yönünde atılan çok önemli bir adım oldu.

Örgütsel Konferans, parti inşasının ideolojik-siyasi-teorik alanlarında önemli adımlar atıldığını, bu alanda yapılanlarla karşılaştırıldığında, örgütsel inşa alanında atılan adımların geride kaldığını tespit ederek, Dünya Komünist Hareketi'nin, özetle de Komintern'in deneyimlerinin incelenmesi ve Partinin kendi deneyimlerinin özeleştirel değerlendirilmesi temelinde, örgütsel yapı ve işleyiş kuralları sorunlarında tayin edici kararlar aldı.

Konferans, illegal örgüt yapısı ve illegal çalışma kuralları bağlamında, Tür-kiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin durumunun vahim olduğu değerlendirmesini çıkış noktası olarak, görevin legalizmden köklü kopuşun gerçekleştirilmesi olduğu tespitini yaptı.

Konferans, piramit tipi örgütlenmenin bugün bizim durumumuza uygun olmadığını tespit etti.

Konferans, varolan parti tüzüğünü değerlendirdi, bu tüzüğün yanlışlarını e-leştirdi ve tüzüğün Marksist-Leninist özünü alarak bu temelde yeni bir tüzük kabul etti.

Konferans, Komintern'in deneyimleri ışığında illegal çalışma kuralları bağlamında geçmişimizi değerlendirdi ve yeni direktifleri karara bağladı.

Konferans, "poliste, tutukevinde ve mahkemede devrimci tavır" konusunda geçmişimizi değerlendirdi, bu alandaki durumun genelde, devrimci ve komünistlerden talep edilen tavıra uygun olmadığını tespit etti ve hakim sınıflara parti ve partililer hakkında bilgi vermenin ihanet olduğunu, bunun ilke olduğunu ilan etti.

Konferans, Kuzey Kürdistan'da, bölgenin milli özelliklerini dikkate alan seksiyon örgütlenmesinin doğru, Marksist-Leninist yaklaşım olduğunu kabul etti ve bir anlamda ayrı bir parti olan Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun örgütlenmesi görevini önüne koydu; bunun ilk adımı olarak Kuzey Kürdistan Seksiyonu / Örgütlenme Komisyonu'nun kurulmasını karar altına aldı.

Konferans, kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının parti üyeliği ile bağdaşmadığını, aldığı özel bir kararla ilan etti.

Bir kez daha bütün bu alanlarda da ideolojik önder konumumuz belgelendi. Devrimcilik, Marksizm, Sosyalizm vb. adına konuşan tüm gruplar, örgütsel alanda bizim Örgütsel Konferansımız'da karar aldığımız konuları tartışmak, tavır takınmak zorunda kaldılar.

IV. Kongre [1990]

'90 yılının sonunda, geride bırakılan üç yıllık dönem içinde yapılan çalışmaları değerlendirmek ve gelecek dönemde yapılacak çalışmaların yönünü belirlemek için IV. Olağan Parti Kongresi başarıyla gerçekleştirildi.

Kongre'nin tartışıp karar altına aldığı temel belgelerden birisi, Merkez Ko-mitesi'nin sunduğu Marksizm-Leninizm'in bilimi ışığında dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gelişmeleri inceleyen ve çözümleyen "Siyasi Rapor"du.

Bu raporda, Lenin'in emperyalizm teorisinin temel tezlerinin bugün de geçerli olduğu, somutun incelenmesi temelinde ortaya konuluyordu.

Raporda, 1988-90 yılları arasında, dünya çapında yaşanan çok hızlı ve önemli gelişmeler ele alınıyor, Rus sosyal-emperyalizminin başını çektiği "Doğu Bloku" nun parçalanmasının emperyalist burjuvaziye, komünizmin öldüğüne dair anti-komünist propaganda malzemesi sağladığı, fakat gerçekte yıkılan sistemin sosyalizm değil, bürokratik kapitalizm olduğu ortaya konuluyordu.

Bu gelişmelerin emperyalist dünyada güç dengelerini altüst ettiği, Rus sosyal-emperyalizmi eski gücünü önemli ölçüde kaybederken, Batı Alman emperyalizminin Doğu Almanya'yı yutarak daha da güçlendiği ve Doğu Avrupa'nın patronluğuna soyunduğu ortaya konuluyordu. Japon emperyalizminin dünya hegemonyası dalaşında gelişen rolü üzerinde duruluyordu. Devamla emperyalist dünyadaki bu değişik-liklerin emperyalizmin özüne ait olmadığı, emperyalizmin dün olduğu gibi bugün de asalak, çürüten, can çekişen kapitalizm olduğu vurgulanıyor ve emperyalizmin dünyayı barbarlığa sürüklediğine işaret ediliyordu.

Dünya devrim cephesinin durumu bağlamında, bir taraftan emperyalizmin devrim mücadelesini yok edemediği ortaya konulurken, diğer taraftan da dünya komünizminin en zayıf ve en zor dönemlerinden birini yaşadığı tespit ediliyordu.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki gelişmelere ilişkin olarak, dünyadaki gelişmelerin faşist Türk hakim sınıflarını da etkilediği, Türk şovenizminin ve ırkçılığının körüklendiği tespit ediliyor, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bağımsızlık ve Halk Demokrasisi mücadelesinin devrimle kazanılacağı, sosyalizm yolunun işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile açılacağı bir kere daha vurgulanıyordu.

IV. Kongre, Marksizm-Leninizm bilimi ışığında ulusal soruna ilişkin çizgimizi daha da geliştirdi ve bu konuda geçmişimizi değerlendirdi. Ezilen Kürt ulusu ve azınlık milliyetler bağlamında, bir halklar hapishanesi olan Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, ulusal sorunun çözümüne ilişkin programatik görüşlerini ortaya koydu.

Kongre, Ermeni sorunu bağlamında, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına yerleşme hakkının -bu hakkın kullanıldığı şartlarda- ayrılma hakkının savunulmasını da içerdiğini bilince çıkardı ve bu noktada geçmişteki, Ermeni sorununu "tarihi bir haksızlık" olarak kavrayan ve sınıf mücadelesinin gelişimini engellemediğini savunan tavrımızın özeleştirisini verdi. Bu, Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist Hareketi açısından tarihi önemdedir. Bolşevikler bu alanda bugün bu pozisyonu savunan tek güç durumundadır.

Kongre, Parti tarihinde ilk defa doğanın ve doğal dengelerin korunması üzerine karar alarak, Parti çizgisini geliştirdi ve tüm toplumun sonuna kadar devrimci, öncü sınıfı olan işçi sınıfının doğanın korunmasına yönelik kendi taleplerini formüle etme ve doğanın başdüşmanı emperyalizme karşı bu alanda özel bir mücadele yürütme görevini bilince çıkarttı.

Bu alandaki propaganda ve ajitasyonun Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki devrimci faaliyetin kopmaz bir parçası olduğunu vurguladı.

IV. Kongre, Partinin son yıllarda Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ajitasyon-pro-paganda faaliyetinde önemli gelişmeler gösterdiğini tespit etti ve bu dönemi özellikle Marksizm-Leninizm'in klasiklerinin eserlerinin ve Dünya Komünist Hareketi'nin belgelerinin Türkçe'ye kazandırılması bağlamında, ülke tarihinde en yoğun ve en verimli çalışmaların yapıldığı bir dönem olarak değerlendirdi.

'93 yazında yurtdışında TKP/ML(BOLŞEVİK) çevresindeki gençlerin katılımı ile ilk Komünist Gençlik Kampı gerçekleştirildi. Bu kamp- ta, komünist gençlik çalışmasının ilkelerini ortaya çıkarma ve kavrama yönünde ilk adımlar atıldı.

Komünist Gençlik Enternasyonalı'nın deneyimlerinin çıkış noktası alınarak tartışmaların yürütüldüğü bu kampta, TKP/ML(BOLŞEVİK) çevresindeki genç kadınların ve genç erkeklerin örgütlenmesi ve genel olarak gençlik örgütlenmesinin ve gençlik çalışmasının hangi perspektife sahip olması üzerine ilk temel düşünceler ortaya kondu.

V. Kongre [1994]

'94 yılı başında gerçekleştirilen TKP/ML(BOLŞEVİK)'in V. Kongresi, dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki siyasi gelişmeleri Marksizm-Leninizm bilimi ışığında çözümlendi. Güçlerini ve çözdüğü görevleri gözden geçirdi ve Bolşeviklerin önüne yeni mücadele hedefleri koydu.

V. Kongre, Parti tarihinde yeni bir sayfa açan kararıyla, o güne dek TKP/ML (BOLŞEVİK) olan Parti ismini BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) olarak değiştirdi.

1981 başındaki ayrılıktan sonra tarafımızdan, menşeviklerle farklılığı belirtmek ve aynı zamanda komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın komünist mirasına sahip çıktığımızı ifade etmek için, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist(Bolşevik) ismi kullanıldı. Gelinen yerde, Partinin gerçek niteliğini en iyi vurgulayan ve bizi en iyi tanıtan yönün Bolşevik eki olduğunu bilince çıkartan V. Kongre, Parti ismini değiştirdi. Bununla aynı zamanda Partimizin eski TKP/ML ismine sahip çıkan bir dizi oportünist örgütle karıştırılma imkanı da ortadan kaldırıldı ve Parti isminin başından "Türkiye" ibaresi kaldırılarak, Kuzey Kürdistan'la birlikte ek olarak parti isminin ardına eklendi. Bu şekilde Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bizim açımızdan iki eşit alan olarak görüldüğü daha açık ifade edildi.

V. Kongre, Parti inşası açısından bir dönüm noktası olan bir karar olarak, teorik çalışmanın esas olduğu dönemin kapandığını ve önümüzdeki dönemde örgütsel inşa halkasının kavranacak esas halka olduğunu tespit etti. Aynı zamanda, örgütsel inşa da kadrolar sorununun belirleyici önemine dikkat çekti. Bu karar bizim ideolojik-siyasi-teorik üstünlüğümüzü, örgütsel üstünlükle perçinlenmemiz için çıkış noktası olacaktır. Bu karar, bu bilinçle alınmıştır.

V. Kongre, Partinin içe dönük faaliyetinde uzun bir dönemdir gündeminde olan faşizm sorununun teorik çözümlenmesini karar altına aldığı "Tezler"le sonuçlandırdı.

V. Kongre, gençlik hareketi ve gençlik örgütlenmesi, legal ve illegal çalışmanın doğru birleştirilmesi ve mücadele biçimleri konularında Parti çizgisini geliştiren ve somutlaştıran kararlar aldı.

V. Kongre, Partinin yurtdışı örgütü içinde yer alan, ancak gelinen yerde buldukları ülke devriminin parçası haline gelen kimi -öncelikle ikinci, üçüncü

kuşaktan genç- yoldaşlarımızın bu ülkelerde Bolşevik Partilerin inşasına bizzat el atmaları anlayışını içeren "yeni yönelim" siyasetini karar altına aldı. Bu karar da proleter enternasyonalizminin nasıl kavrandığını gösteren çığır açıcı bir karardır.

II) BOLŞEVİK PARTİNİN SİYASİ ÇİZGİSİNİN BAZI ÖNEMLİ NOKTALARI

1- Dünyada durum değerlendirmesi üzerine

"Üç Dünya Teorisi", "Süper Güçler Teorisi" gibi teorileri, bunların tüm güncel versiyonlarını (örneğin andaki "Kuzey-Güney teorisi"ni) kökten reddeden BOLŞEVİK PARTİ, emperyalist dünya sisteminin bir bütün olarak gerici olduğundan ve onun proleter devrimleri ile yıkılması gerektiğinden yola çıkar. Emperyalist egemenlik her ülkede ancak silahlı halk devrimi ile yokedilebilir, devrimin zaferi ancak proletaryanın hegemonyası ve Komünist Parti'nin önderliğinde garanti altına alınabilir. Emperyalizmin tek gerçek alternatifi, sosyalizm-komünizmdir!

Sermayenin egemenliğine ve emperyalist sisteme karşı Proleter Devrim Sa-vaşımı'nın nihai hedefi, proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin inşası üzerinden komünist topluma ulaşmaktır.

Sosyalizme ve komünizme varabilmek için sürdürülen Proleter Dünya Devrimi mücadelesinde, —kapitalizme karşı savaşılan güçler içinde— sonuna kadar devrimci olan tek sınıf, bütün ülkelerin işçi sınıfıdır. Bu yüzden dünya proletaryası, Proleter Dünya Devrimi'nin temel ve öncü gücüdür. Bu yüzden "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz!" şiarı, gerçekleşmesi için mücadele ettiğimiz en temel şiardır.

Emperyalizm, bir dizi şey yanında, aynı zamanda bir avuç "uygar" ülkenin dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan ezilen halkların sömürülmesi ve baskı altına alınması sistemidir. Emperyalizme karşı dünya çapında başarılı bir devrim savaşı için, ezen ülkelerin proleterleri ile ezilen ve bağımlı ülkelerin halklarının sağlam bir ittifakı temel şarttır. Bu nedenle şiarımız". "Bütün Ülkelerin Proleterleri ve Ezilen Halklar Birleşiniz!"dir.

Emperyalist dünyada, emperyalist büyük güçler, dünya hegemonyası, etki ve pazar alanlarının yeniden paylaşımı için yoğun bir rekabet savaşı yürütmektedirler. Diğer emperyalist güçler de etki ve pazar alanlarının genişletilmesi uğruna rekabet savaşımına aktif olarak katılmaktadır. Emperyalist sistemi güçlendiren, sağlamlaştıran savaşlar gerici; emperyalist sisteme karşı yönelen, ona darbe vuran savaşlar ilericidir. BOLŞEVİK PARTİ, savaşın siyasetin başka araçlarla devamı olduğu ilkesinden yola çıkarak, emperyalist, gerici, karşı-devrimci haksız savaşlara karşı; ilerici, devrimci, haklı savaşların yanında aktif olarak yer alır, gerici savaşları yok etmenin yolunun devrimci savaşlardan geçtiğini savunur. "Kahrolsun Gerici, Karşı-Devrimci, Emperyalist Savaşlar; Yaşasın Devrimci Savaşlar" bizim şiarımızdır.

2- Türkiye-Kuzey Kürdistan'da durum değerlendirmesi üzerine

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi, Proleter Dünya Devrimi'nin kopmaz bir parçasıdır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bugüne kadar demokratik devrim tamamlanmamış, demokratik devrimin bir dizi temel görevi çözülmemiştir. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasına önderlik eden Mustafa Kemal önderliğindeki ulusal hareket, gelişmesi içinde demokratik devrim görevlerine karşı yönelen, Türk ve müslüman burjuvazi ve toprak ağalarının bir hareketidir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da burjuva demokrasisi gerçek anlamda hiçbir zaman uygulanmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti 1923'de kurulduğundan bu yana parlamenter maskeli faşist bir karaktere sahip olagelmıştır. Belirli dönemlerde demokratik haklardan kısmi yararlanma imkanlarının varlığı, bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki devrim aşaması, demokratik, anti-emperyalist bir halk devrimi aşamasıdır. Bu devrim, işçi-köylü ittifakı temelinde komünist partisinin önderliği ve proletaryanın hegemonyası altında emperyalizmden bağımsızlığı, hakim olan emperyalizme bağımlı kapitalizmin ve feodalizmin kalıntılarının tasfiyesini gerçekleştirecek, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kuracaktır. Sosyalist devrimin ve proletarya diktatörlüğünü kurmanın yolu, bu devrimle açılacaktır. Proletaryanın önderliğinde bir demokratik devrim ertesinde, kesintisiz sürdürülen sınıf savaşımıyla, sosyalist devrime geçişin, sosyalist inşayı başarıyla gerçekleştirmenin objektif şartları vardır.

Her devrimin temel sorunu, iktidar sorunudur ve karşı-devrimci iktidarın yıkılması, ancak şiddete dayalı bir devrim —yani halk kitlelerinin silahlı devrimi— temelinde mümkündür. Bu nedenle, şiddete dayalı devrim düşüncesinin işçi ve diğer emekçi yığınlar arasında başından itibaren yaygınlaştırılması ve emekçilerin bu düşünceye kazanılması tayin edici öneme sahiptir.

Partinin ajitasyon-propaganda-örgütlenme çalışmasında, bugün öncelik sanayi merkezlerine verilmektedir. BOLŞEVİK PARTİ, parti örgütünün inşasında, işletmelerde kurulacak olan işletme hücrelerini temel alır ve Partinin işletme hücreleri temelinde inşa edilmesini, yalnızca örgütsel bir sorun olarak değil, aynı zamanda tayin edici bir siyasal sorun olarak da kavrar.

Bolşevikler bugün, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hakim olan, gerici sendikalara karşı, önelerine hedef olarak sınıf sendikalarını inşa etmeyi koyarlar ve bu amaç için, gerici sendikalarda çalışmayı ve gerici sendikaların tabanını kazanmayı vazgeçilmez bir görev sayarlar.

Bolşeviklerin gerici sendikalardaki çalışmasının esas biçimi komünist fraksiyon çalışmasıdır. Bolşevikler, işçi sınıfının kendiliğinden yürüyen savaşımalarını gerici sendika bürokrasisinden bağımsız olarak örgütlemek ve bu savaşımlara devrimci bir karakter vermek amacıyla, "Grev ve Mücadele Komiteleri"nin ör-gütlendirilmesini ve yaygınlaştırılmasını önemli görürler.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da andaki en yakıcı sorun ulusal sorundur. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını ve tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini savunmak, tutarlı demokratizmin gereğidir. BOLŞEVİK PARTİ, Kuzey Kürdistan'da, bölgenin milli özelliklerini gözönünde bulundurarak, Bolşevik Parti (Türkiye) ile ortak bir program temelinde faaliyet yürüten Bolşevik Parti (Kuzey

Kürdistan)'ın kurulması için çalışır. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan), ortak bir birleşik partinin parçalarından birini oluşturan ayrı bir partidir.

BOLŞEVİK PARTİ, bugün burjuva milliyetçi bir çizgiye sahip olan PKK'nın önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş hareketinin demokratik özünü desteklemekte, bu hareketin faşist Türk devletine karşı savaşımında onun yanında olduğunu ilan etmektedir. Kuzey Kürdistan'da yalnızca sosyal kurtuluşun değil, gerçek anlamda ulusal kurtuluşun da kesin zaferinin burjuva milliyetçisi PKK önderliğinde elde edilemeyeceğinden yola çıkan BOLŞEVİK PARTİ, Kuzey Kürdistan'da komünist alternatifin güçlendirilmesini, önüne görev olarak koyar.

BOLŞEVİK PARTİ, 20. yüzyılın ilk büyük soykırımını uygulayan Türk hakim sınıflarının Ermeni ulusuna karşı jenosidini lanetler ve yürüttüğü ajitasyon-propaganda faaliyetinde Türk ve Kürt emekçilerinin bu soykırımdaki sorumluluğunu da vurgular. BOLŞEVİK PARTİ, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına geri dönme ve yerleşme hakkını (ve bunun gerçekleştiği şartlarda) ayrılma haklarının da olduğunu savunur.

BOLŞEVİK PARTİ, Kıbrıs'ın kuzeyinin 1974 yılında faşist Türk ordusu tarafından işgal edilmesini lanetler, faşist Türk ordusunun hiçbir şarta bağlı olmaksızın Kıbrıs'tan geri çekilmesini talep eder ve Kıbrıs halklarının birleşik demokratik devrim savaşımını aktif olarak destekler.

BOLŞEVİK PARTİ, kadınların kurtuluşu sorununu en başından itibaren devrimin merkezi sorunlarından biri olarak kavrar. İşçi ve emekçi kadınlar arasındaki komünist çalışmanın Parti çalışmasının yarısı olduğunu tespit eder. İşçi ve emekçi kadınlar arasında komünist ajitasyon-propaganda-örgütlenme faaliyetinin başarısı için özel çalışma yöntem ve biçimlerinin gerekliliğini tanır. Bu faaliyetin hedefi, "Komünist Kadın Hareketi"nin yaratılmasıdır.

BOLŞEVİK PARTİ, insanlığın yaşam temellerinin yok edilmesi anlamına gelen doğanın talanının baş sorumlusunun emperyalizm olduğunu açıklar. Doğanın talanına karşı mücadeleyi, devrim mücadelesinin ve ajitasyon-propaganda faaliyetinin temel bileşenlerinden biri olarak görür.

BOLŞEVİK PARTİ, çalışmasının en önemli alanlarından biri olarak gençlik çalışmasını görür. Gençliği devrim ve Komünizm davasına kazanmaya yönelik özel bir çalışma ve örgütlenme faaliyeti yürütür. Bu faaliyetin hedefi, bir Komünist gençlik örgütü ve "Komünist Gençlik Hareketi"nin yaratılmasıdır. Komünist gençlik örgütü, sınıfsal yapısı itibarıyla proleter bir gençlik örgütü olmak zorundadır. Bunun için, en başından itibaren, işçi gençler içinde çalışma esas alınır.

BOLŞEVİK PARTİ, küçük-burjuva devrimcisi örgütlerle eylemde birlik, aji-tasyon-propagandada serbestlik temelinde, geçici ittifakları ve eylem birliklerini mümkün görür. Eylemde birlik, ajitasyon-propagandada serbestlik, bağımsız komünist propagandanın garanti altına alınması açısından vazgeçilmez ilkedir.

BOLŞEVİK PARTİ, devrimciler ve devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımını ilkesel olarak reddeder. Örgütlerin kendilerini eleştiren kişileri, kendi yoldaşlarını, ya da diğer örgütleri hiçbir kanıt göstermeden "ajan-provo-katör", ya da "karşı-devrimci" olarak damgalayıp, bunlara karşı şiddet kullanımına zemin hazırlamaları pratiğine karşı mücadele eder. Aynı şekilde, örgütlerin ideolojik görüş ayrılıklarının bölünmelere yol açtığı durumda, ideolojik-siyasi mücadele yerine şiddete başvurmalarını da reddeder.

III) BOLŞEVİK PARTİNİN KİMİ İDEOLOJİK ÇIKIŞ NOKTALARI

BOLŞEVİK PARTİ, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini Proleter Dünya Devrimi'nin ayrılmaz bir parçası olarak götür Proleter Dünya Devrimi'nin zaferi için mücadele eder. Nihai hedefi, sosyalizmdir ve giderek komünist topluma varmaktır. Bunun için bugün en önemli görevlerden biri, Dünya Komünist Hareketi'nin birliğinin yaratılmasıdır. Dünya Komünist Hareketi, Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü güncel mücadele içinde savunan Komünist bir platform temelinde yeniden birleştirilmek zorundadır. Bunun için mücadele etmek, tüm ülkelerden Komünistlerin görevidir. Dünya Komünist Hareketi'nin birliğini sağlayacak böyle bir platform bağlamında, BOLŞEVİK PARTİ'nin bugün Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü savunmanın ne anlama geldiği konusunda, kendisine temel aldığı çıkış noktaları şunlardır:

-Marx, Engels, Lenin, Stalin'i Marksizm-Leninizm'in klasikleri olarak kabul etmek;

—Kruşçev modern revizyonizmine karşı çıkmak; Kruşçev tipi modern revizyonizmi, şimdi çökmüş olan Rus sosyal-emperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kavramak ve mahkum etmek;

—Kruşçev modern revizyonizmine karşı ideolojik mücadelenin tamamlanmamış olduğunu, bu mücadele içinde çok önemli hata ve sapmalar bulunduğunu, bu mücadelenin tamamlanmasının bugün de önümüzde görev olarak durduğunu kabul etmek;

—"Üç Dünya Teorisi"ni karşı-devrimci bir teori olarak mahkum etmek; "Üç Dünya Teorisi"nin köklerine ve tüm varyasyonlarına karşı mücadeleyi görev olarak kabul etmek;

—Mao Zedung'un değerlendirmesinde, hem onun Marksizm-Leninizm'in beşinci klasiği olarak değerlendirilmesine ve hem de 1957 sonrası için revizyonist genel değerlendirilmesine karşı çıkmak; Maoizmi, Leninizm'den bir sapma olarak red ve mahkum etmek;

-Arnavutluk Emek Partisi'nin 1978 sonrası çizgisinin revizyonist olduğunu tespit ve bu çizgiyi mahkum etmek;

—Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin birliğini sağlamak için, bugün Dünya Komünist Hareketi'nin ortak bir platform temelinde birleştirilmesi çalışmasının kavranacak esas halka olduğunu; gerek uluslararası alanda, gerekse tek tek ülkelerde Marksist-Leninist Hareket'in birliğini sağlamanın yönteminin açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu kabul etmek;

-"Leninist Parti Öğretisi"ni, bugün özellikle de bu öğretinin partinin nasıl yaratılacağına ilişkin "İki Aşamalı Parti Öğretisi" alanını evrensel bir öğreti olarak savunmak;

—Marksizm-Leninizm'in yönetsel önermelerine, özellikle "teori-pratik uyumluluğu" ve "özeleştirici" yöntemlerine sıkıca bağlı olmak.